

U REVIRU

What was the first thing the Scandinavian guy explicitly learnt about the *revir* after he had settled down in Belgrade, the capital of the then Yugoslavia in early 2000's? Was it the dirty dark gray façade of huge apartment houses in Novi Beograd that can be seen when driving to the city from the airport? Or was it the bridge over the river Sava, a bridge that seemed like collapsing at any time and swaying unpleasantly so that you could feel it when sitting in a tram? Or was it maybe the strange construction of the sewer hole in the bathroom floor covered with a thin round aluminum cover that doesn't hold in its place however hard you try, and that gets squeezed like a paper if you unexpectedly step on it with you foot?

The right answer is none of the above. Namely, the right answer is a sandwich. And not just any sandwich but the one you can see on a shelf of any of the *pekaras* there are on the streets. The Scandinavian guy first felt so much pity for all the poor Belgrade citizens because even their fast food places were so miserable that they only had one of each type of sandwiches to sell, and it looked like these pieces of bread had been lying there on the shelves since the beginning of times.

However, the Scandinavian guy learnt, after a reasonable time, that no way was this specific sandwich meant to be sold in the first place but meant for being there as an example. Namely, the unbelievable fact was that, *u reviru*, manual work was still done unlike in many other places. Manual work was something the Scandinavian guy hadn't seen for a while in his own country. Sandwiches, like so many other products, just happened to have appeared on the shelves, usually in a plastic wrapping, seemingly without a human touch. But *u reviru* the ladies in the *pekara* would make you a sandwich after you ordered one. And all those ladies were wearing the same kind of an apron of an exotic light violet color.

This stunning exposé was not as any other fact of life the Scandinavian guy learnt. It was, namely, the first time he saw a simultaneous appearance of something and its complement – a phenomenon that doesn't take place too often in too many places but rather often in the Balkans. The poor old sandwich that you would see on a glass shelf of a *pekara* was, in fact, showing that the place is selling fresh sandwiches.

After the Scandinavian guy understood that, in order to be able to orientate yourself in the society, *u reviru* you must think in parallel tracks simultaneously.

And any track could be the right one, or the wrong one for that matter. So by looking at an old-timer for a sandwich in a shop window you would need to get an idea that the place is offering the freshest of sandwiches. It's so easy when you know it!

But what was the next thing the Scandinavian guy might have learnt? Was it the ability to see an order in a chaos? Or that the *predjelo* is not, in fact, the main course even if it looks like it? Or that "in five minutes" may also mean in five hours or more? You need to read the next part of *U reviru* in order to find out!

Арто Вахтоари

У РЕВИРУ

Шта је то било прво што је један Скандинавац непосредно упознао по доласку у Београд, главни град тадашње Југославије, на самом почетку 21. века? Да ли су то биле тамно сиве фасаде огромних стамбених зграда на Новом Београду поред којих га је водио пут са аеродрома ка Београду? Или је то био мост преко реке Саве, онај мост који као да се руши и злокобно љуља сваки пут када путујући трамвајем прелазите преко њега? Или је то била она чудна справа од танког лима која стоји на одводу за канализацију на поду купатила и стално искаче из свог лежишта, а згужва се као папир ако случајно нагазите на њу?

Тачан одговор је – ништа од свега овога. У ствари, тачан одговор гласи – сендвич. Али не било који сендвич, већ онај који се налази на полици сваке киоск-*џекар*е смештене на тротоару. Због сендвича је Скандинавац неизмерно жалио све Београђане: ти су се сендвичи продавали у радњама брзе хране које су изгледале потпуно јадно нудећи тако само по један примерак од сваке врсте, и то направљен од хлеба који као да лежи на тим полицама од самог памтивека.

Ипак, после извесног времена, Скандинавац је схватио да сендвич на полици уопште није ни био намењен продаји, он је само био узорак. Право невероватно откриће било је сазнање да је, у *ревиру*, ручни рад опстао, за разлику од многих других места где је одавно нестао. Скандинавац ручни рад није до тада имао прилике да види прилично дуго у својој земљи. Сендвичи, као и бројни други производи, једноставно су се појављивали на рафовима, обично увијени у провидну фолију, наизглед недирнути људском руком. Али у *ревиру* госпође у *џекари* би направиле сендвич тек када га муштерија наручи. И све су имале на себи исте кецеље егзотично љубичасте боје.

Овај запањујући експозе није као било која друга животна истина коју је Скандинавац сазнао. Он говори о истовременој појави неке ствари и њеног

правог значења – феномену који нигде није тако чест као на Балкану. Тај јадни прастари сендвич на стакленој полици пекаре био је, у ствари, знак да се ту продају свежи сендвичи.

Тако је Скандинавац схватио запањујућу чињеницу да у *ревиру* можеш да се снађеш само ако истовремено размишљаш на паралелним колосецима. А сваки од тих колосека може бити прави или погрешан у датом случају. Док посматраш олдтајмер сендвич у излогу, требало би да будеш у стању да замислиш да се баш на том месту продају најсвежији сендвичи. Како је све лако када то знаш!

Али, шта је било следеће што је Скандинавац научио? Да ли је то способност да се уочи ред у хаосу? Или да *прегјело*, у ствари, није главно јело, иако изгледа тако? Или да „за пет минута“ може значити и за пет сати, или чак и више? Да би то сазнао, мораш прочитати следећи наставак рубрике *У ревиру!*

(Превод са енглеског: Вера Савић)